

ΑΝΩΤΑΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΚΥΠΡΟΥ
ΑΝΑΘΕΩΡΗΤΙΚΗ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ

(Υπόθεση Αρ. 118/2005)

8 Μαΐου, 2006

[ΧΑΤΖΗΧΑΜΠΗΣ, Δικαστής.]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΑΡΘΡΑ 146 ΚΑΙ 28 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

CYPARCO A.T.E.,

Aitητήτρια,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΜΕΣΩ

1. ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ,
2. ΕΦΟΡΟΥ ΕΠΙ ΤΩΝ ΤΕΛΩΝ ΧΑΡΤΟΣΗΜΟΥ,

Καθ'Ων η Αίτηση.

Ξ. Κονσταή για Στ. Παναγίδη, για τον Αιτητή.

Ε. Παπαγεωργίου, εκ μέρους του Γενικού Εισαγγελέα για τους Καθ'Ων η Αίτηση.

Α Π Ο Φ Α Σ Η

Προσβάλλεται απόφαση του Εφόρου Τελών Χαρτοσήμου σύμφωνα με την οποία, δυνάμει του άρθρου 29(θ) των περί Χαρτοσήμου Νόμων, προέκυπτε τέλος χαρτοσήμου ύψους £26.176,50 αναφορικά με συμφωνία υπογραφείσα στην Ελλάδα μεταξύ της Αιτήτριας, Ελληνικής εταιρείας, και της Δημοκρατίας για τη μελέτη, κατασκευή και συντήρηση οικήματος στην Αθήνα για στέγαση κρατικών υπηρεσιών της Δημοκρατίας. Η θέση της Αιτήτριας είναι απλή και ευθεία, συνιστάμενη στην εισήγηση ότι το άρθρο 29(θ), το οποίο προνοεί την ευθύνη του εργολήπτη για καταβολή τέλους χαρτοσήμου, δεν ισχύει στην προκειμένη περύπτωση. Και τούτο σε συνάρτηση με το άρθρο 4(1) το οποίο προνοεί (ισχύον, όπως είναι κοινό έδαφος, πριν από την τροποποίηση του το 2002):

"4(1).- Τηρουμένων των διατάξεων του παρόντος Νόμου, και τηρουμένων των εν τω παρόντι ή οιωδήποτε ετέρω εκάστοτε εν ισχύι Νόμων, ή εν τω Πρώτο Παραρτήματι εμπεριεχομένων, εξαιρέσεων, παν έγγραφον ειδικώς αναγραφόμενον εν τω Πρώτο Παραρτήματι θα υπόκειται εις τέλος αξίας ίσης προς το ποσόν όπερ ειδικώς καθορίζεται εν τω ειρημένω Παραρτήματι ως το αντίστοιχον προσήκον τέλος, εάν,

- (α) συνετάχθη εν τη Δημοκρατίᾳ· ή
- (β) εάν συνταχθέν εκτός της Δημοκρατίας, αφορά, εις οιονδήποτε περιουσιακόν στοιχείον, κείμενον εν τη Δημοκρατίᾳ ή εις

ζητήματα ή πράγματα άτινα θα εκτελεσθώσιν, ή θα γίνωσιν εν αυτή:"

Εφόσον, καταλήγει η εισήγηση, η εν λόγω συμφωνία δεν συντάχθηκε στη Δημοκρατία και δεν αφορούσε περιουσιακά στοιχεία στη Δημοκρατία ή εκτέλεση έργων στη Δημοκρατία, δεν υπάρχει έδαφος για εφαρμογή του άρθρου 4(1).

Η απάντηση της Δημοκρατίας είναι ότι, καθόσον το οίκημα που αφορά η συμφωνία θα εστέγαζε κρατικές υπηρεσίες της Δημοκρατίας, συνιστά έδαφος της Δημοκρατίας ώστε η συμφωνία να αφορά περιουσιακό στοιχείο ή έργο στη Δημοκρατία. Και περαιτέρω ότι, καθόσον υπήρχαν πράγματα που έγιναν στη Δημοκρατία, όπως η υποβολή της προσφοράς και της τραπεζικής εγγύησης, είχε εφαρμογή το άρθρο 4(1).

Δεν βρίσκω ελκυστική τη θέση της Δημοκρατίας. Η λογική ερμηνεία του άρθρου 4(1) μου φαίνεται να είναι ότι "εν τη Δημοκρατία" σημαίνει τη γεωγραφική έκταση της Επικράτειας της Δημοκρατίας και δεν περιλαμβάνει χώρο εκτός αυτής ο οποίος, και αν ανήκει ιδιοκτησιακά στη Δημοκρατία, χρησιμοποιείται για τη στέγαση κρατικών υπηρεσιών της Δημοκρατίας σε άλλη χώρα. Όποια και να είναι η φύση και το καθεστώς τέτοιου χώρου (και

δεν υπάρχουν ενώπιον μου γεγονότα που να τα προσδιορίζουν) από την άποψη της διπλωματικής υπόστασης και των διπλωματικών δικαιωμάτων, βρίσκω δύσκολο να δεχθώ ότι πρόθεση του νομοθέτη ήταν να περιλάβει τέτοιο χώρο στην αναφορά "εν τη Δημοκρατίᾳ" στο άρθρο 4(1). Η διάκριση που γίνεται στο άρθρο 4(1) μεταξύ "εν τη Δημοκρατίᾳ" και "εκτός της Δημοκρατίας" παραπέμπει μάλλον στην αντίληψη της γεωγραφικής έκτασης της επικράτειας της Δημοκρατίας με συνέπεια και προς τον προσδιορισμό του εδάφους της Δημοκρατίας στη Συνθήκη Εγκαθίδρυσης ως, με την εξαίρεση των κυρίαρχων Βρετανικών Βάσεων, η νήσος Κύπρος. Εξ άλλου, αν η εισήγηση της Δημοκρατίας ήταν ορθή, θα οδηγούσε στο παράλογο αποτέλεσμα έγγραφο που υπογράφεται σε χώρο κρατικών υπηρεσιών της Κύπρου στο εξωτερικό να θεωρείται ότι συντάχθηκε "εν τη Δημοκρατίᾳ", αλλά και σε λύση που ενδεχομένως να επέβαλλε υποχρέωση στην Αιτήτρια να καταβάλει τέλος χαρτοσήμου στην Κύπρο όσο και στην Ελλάδα.

Η πρόθεση του νομοθέτη φαίνεται να συναρτάται προς την ουσία του πράγματος. Βασική του επιδίωξη ήταν να καλύψει, όπως έκανε με το άρθρο 4(1)(α), έγγραφα που συντάσσονται στην Κύπρο. Συγχρόνως, όμως, επεδίωξε να καλύψει, και ενδεχομένως να αποτρέψει καταχρηστική αποφυγή του άρθρου 4(1)(α), και έγγραφα που, αν και δεν συντάσσονται

στην Κύπρο, έχουν ουσιαστική σχέση με την Κύπρο, όπως προνόησε περαιτέρω στο άρθρο 4(1)(β). Δεν έχει θέση στις παραμέτρους αυτές η διάσταση στην οποία βασίζεται η θέση της Δημοκρατίας.

Υπάρχει και μια άλλη πτυχή. Όπως εύστοχα παρατηρεί ο ευπαίδευτος συνήγορος για την Αιτήτρια, η εισήγηση της Δημοκρατίας, βασιζόμενη στην αντίληψη ότι το εν λόγω οίκημα αποτελεί έδαφος της Δημοκρατίας, αναιρείται από τους δικούς της όρους καθ'όσον, κατά το χρόνο της συμφωνίας, το οίκημα δεν υπήρχε ακόμα και έτσι δεν εχρησιμοποιείτο για το σκοπό που θα το καθιστούσε, σύμφωνα με την εισήγηση της Δημοκρατίας, έδαφός της. Δεν θα επικεντρωθώ όμως στη πτυχή αυτή.

Ως προς την άλλη εισήγηση της Δημοκρατίας, να παρατηρήσω μόνο ότι η υποβολή της προσφοράς και της τραπεζικής εγγύησης στην Κύπρο, εκτός του ότι προηγούντο της συμφωνίας, δεν θα μπορούσαν να χαρακτηρισθούν ως "πράγματα άτινα θα εκτελεσθώσιν" στην Κύπρο δυνάμει της συμφωνίας. Όπως το ίδιο το άρθρο 4(1)(β) ορίζει, είναι η ίδια η συμφωνία που πρέπει να αφορά, ως προφανώς το αντικείμενο της, πράγματα που θα γίνουν στην Κύπρο. Η υποβολή της προσφοράς και της τραπεζικής εγγύησης δεν είναι μέρος του αντικειμένου της συμφωνίας.

Η προσφυγή λοιπόν επιτυγχάνει και η προσβαλλόμενη απόφαση ακυρώνεται. Η Δημοκρατία θα καταβάλει £500 έξοδα στην Αιτήτρια.

Δ. Χατζηχαμπής,

Δ.

/ΚΧ"Π